

I en nepríjemný pocit, že ma niekto sleduje, ma sprevádzal aj na druhý deň v škole. Nemohla som sa ho zbaviť. Keď Daniel parkoval auto na parkovisku pri škole, povedal: „Myslím, že by ti dobre padlo trochu pobudnúť na slnku.“

Zazrela som naňho. „Žartuješ, dúfam.“

„Hovorím to len preto, lebo vyzeráš trochu nanič.“

„Poznačila som si to,“ sucho som odpovedala. „Je ti jasné, že zase zmeškáme, ak nenájdeš miesto na zaparkovanie.“

Z reprákov sa lahodne vznášal Rachmaninov, ale mojou zničenou náladou to nepohlo.

Ale zjavne ani Danielovou. „Fakt mám chuť začať sa správať ako elektrické autíčko v lunaparku,“ precedil pomedzi zaťaté zuby. Napriek tomu, že sme si pri odchode z domu mali dostatočnú rezervu, aj tak nám to do školy trvalo štyridsať minút a už tam bol neuveriteľne dlhý rad luxusných áut, ktoré čakali, kým sa dostanú na parkovisko.

Zbadali sme, že si dve autá, každé na opačnom konci parkoviska, robia nádeje na to isté miesto. Jedno z nich, bol to čierny Mercedes sedan, zaškrípalo pneumatikami, keď jeho vodička vystrelila na voľné miesto a zablokovala tak to druhé auto, modrý Ford Focus. Vodič forda rozhorčene zatrúbil.

„To je šialenstvo,“ vyhlásil Daniel.

Prikývla som a dívala som sa na vodičku mercedesu, ako vystupuje z auta aj so spolupasažierom. Vodičkinu dokonalú blondávu hrivu som spoznala ešte skôr, ako som zbadala jej tvár. Samozrejme, bola to Anna. Keď sa z druhého sedadla vynoril spolupasažier s mrzutým výrazom na tvári, rozpozнала som v ňom Aidana, jej všadeprítomného spoločníka.

Konečne sa nám podarilo nájsť miesto a Daniel sa na mňa pred tým, než sme sa rozišli, usmial.

„Pošli mi esemesku, keď ma budeš potrebovať. A tá ponuka na obed stále platí.“

„Budem v pohode.“

Keď som dorazila k učebni s výberovou angličtinou, dvere boli síce ešte otvorené, ale väčšina stoličiek už bola obsadená. Sadla som si na jedno z posledných voľných miest v druhom rade a ignorovala som úškrny niekoľkých spolužiakov, ktorých som si pamätala z Algebry II. Slečna Leibová čosi usilovne písala na tabuľu. Keď skončila, usmiala sa na triedu.

„Dobré ráno. Kto vie, čo znamená toto slovo?“

Ukázala na tabuľu, kde bolo napísané slovo „hamartia“. Hneď som sa cítila sebaistejšie, keďže sme to už v mojej bývalej škole preberali. Prvý bod získava Laureltonská štátna. Narýchlo som sa obzrela po triede. Nikto sa nehlásil. Ále, nech to berie čert. Zdvihla som ruku.

„Aha, naša nová študentka.“ Naliehavo som potrebovala tú uniformu. Slečna Leibová sa oprela o stôl. Jej úsmev bol nefalšovaný. „Ako sa voláte?“

„Mara Dyerová.“

„Teší ma, Mara. No, tak čo si myslíte?“

„Osudná chyba,“ ozvalo sa zozadu. S britským prízvukom. Pootočila som sa na stoličke. Chalana zo včerajška by som okamžite spoznala aj bez toho jeho svojského ledaboleho štýlu vrátane rozopnutého goliera, okolo ktorého mal navoľno

uviazanú kravatu, a vyhrnutých rukávov. Ešte stále bol krásny a ešte stále sa usmieval. Zabodla som doňho pohľad.

Učiteľka spravila to isté. „Ďakujeme, Noah, ale vyvolala som Maru. A „osudná chyba“ aj tak nie je tá najpresnejšia definícia. Mara, chcete to skúsiť?“

Chcela som, teraz ešte viac, keďže som zistila, že britský chlapec je preslávený Noah Shaw. „Znamená to chyba alebo omyl,“ povedala som. „Nickedy sa tomu hovorí tragická chyba.“

Slečna Leibová s uznaním prikývla. „Výborne. Tipnem si, že na vašej bývalej škole ste čítali *Tri tébske bry*?“

„Mhm,“ zašomrala som, snažiac sa nedať najavo svoje rozpaký.

„V tom prípade máte pred nami náskok. My sme práve dočítali *Kráľa Oidipa*. Mohol by mi – niekto iný ako Mara – povedať, v čom spočívala Oidipova tragická chyba?“

Jediný, kto sa prihlásil, bol Noah.

„Dvakrát v ten istý deň, pán Shaw? To je nezvyčajné. Nech sa páči, oslňte nás svojím intelektom.“

Keď Noah rozprával, pozeral sa priamo na mňa. Včera som sa pomýlila – nemal sivé oči, ale modré. „Jeho osudnou chybou bolo to, že nepoznal sám seba.“

„Alebo nepoznal hrdosť,“ odvetila som.

„Výborne, debata!“ Slečna Leibová zatlieskala. „Fantázia. Ešte viac by sa mi však páčilo, keby ste aj vy ostatní vyzerali, že žijete, ale čo už.“ Učiteľka sa otočila k tabuli a pod slovo „hamartia“ napísala moju aj Noahovu odpoveď. „Myslím, že existujú argumenty, ktoré by podporili obe tieto tvrdenia; že Oidipova neschopnosť pochopiť, kto vlastne je – jeho neschopnosť poznať samého seba –, zapríčinila jeho pád, ale tiež, že to bola jeho hrdosť, či správnejšie jeho neprimerané sebavedomie, ktoré ho doviedlo k tragickému pádu. A do budúceho pondelka si od každého prosím päťstranovú esej s geniálnou analýzou tohto problému.“

Triedou zašumelo kolektívne povzdychnutie. „To si nechajte na neskôr. Budúci týždeň sa začneme venovať antihrdinom.“ A potom pokračovala v prednáške, ktorú som z väčšej časti už počula. Keďže som sa tak trochu nudila, vytiahla som si výtlačok milovanej *Lolity*, ktorý už mal somárské uši, a schovala som si ho za zošit. Asi v triede nefungovala klíma, lebo vzduch bol každou minútou dusnejší. Keď konečne zazvonilo, zalapala som po čerstvom vzduchu a vyskočila som zo stoličky, ktorú som prevrhla. Zohla som sa, že ju zdvihnem, ale už ju držal ktosi iný.

Noah.

„Dík,“ povedala som a pohľady sa nám stretli. Pozrel sa na mňa tým istým múdрым pohľadom ako včera. Trochu rozpačito som odvrátila zrak, pozbierala som si všetky veci a konečne som vybehla z triedy. Narazila som na riavu študentov a kniha mi spadla na zem. Na jej obálku dopadol niečí tieň ešte pred tým, ako som ju zdvihla.

„Musíš byť umelec alebo blázon, nekonečne melancholické stvorenie, aby si rozpoznal medzi všetkými týmito anjelskými dietkami malého vraždiaceho diabla,“ povedal zamatovým a nízkym hlasom so svojím britským akcentom, roztápajúcim sa okolo každého slova. „A ona tu stojí nikým nespoznaná, sama nevediac, že má fantastickú moc.“

Stála som tam, s vyvalenými očami a ústami dokorán, neschopná slova. Bola by som sa zasmiala, pretože celá situácia bola tak trochu komická. Ale to, ako to povedal a ako sa na mňa díval, bolo šokujúco intímne. Ako keby poznal moje tajomstvá. Ako keby som ani žiadne tajomstvá *nemala*. Ale ešte pred tým, ako sa mi podarilo vyprodukovať nejakú odpoveď, Noah sa zohol a zdvihol moju knihu.

„Lolita,“ povedal, prevracajúc si knihu v rukách.

Očami blúdil po ústach s ružovými perami na obálke a potom mi ju podal. Letmo sme sa dotkli prstami a končekmi mi

preletel teplý prúd. Srdce mi búšilo tak hlasno, že ho zrejme počul.

„Takže,“ prerušil ticho a pohľady sa nám opäť stretli, „ty si perverzážka, ktorá má problémy s ocinkom?“ Kútik úst sa mu zdvihol do povýšeneckého úsmevu.

Mala som chuť vraziť mu jednu do ksichtu a zmazať mu z neho ten úsmev. „No, ale cituješ to *ty*. A to, mimochodom, nesprávne. Takže z teba to potom robí čo?“

Jeho poloušmev sa zmenil na plný úškrn. „Fúha, no ja som určite perverzák, ktorý má problémy s ocinkom.“

„Takže si ma asi dostal.“

„Ešte nie.“

„Vydrbaný korunovaný chumaj,“ zašomrala som si pod nos a pobrala som sa na ďalšiu hodinu. Nebola som hrdá na to, že som nadávala totálne cudziemu človeku, to fakt nie. Ale on si začal.

Noah ma dobehol. „Nechcela si povedať, vydrbaný korunovaný šašo?“ Vyzeral pobavene.

„Nie,“ odvrkla som, tentoraz hlasnejšie. „Chcela som povedať vydrbaný korunovaný chumaj. S korunou na vydrbanom klobúku, ktorý zakrýva vydrbanú ríť toho vydrbaného šaša. Absolútny zenit v hierarchii vydrbancov,“ zarecitovala som, ani keby som to čítala z nejakého slovníka moderných neslušných výrazov.

„Nuž, zdá sa, že si dostala ty mňa.“

Ešte nie. Tie slová mi vhupli do hlavy bez dovolenia, a tak keď som zbadala dvere triedy, kde som mala mať algebru, radšej som hneď vkĺzla dnu, aby som sa ho zbavila.

Sedela som vzadu, dúfajúc, že sa mi podarí schovať sa pred pohľadmi, ktorým som sa včera predviedla, a stratiť sa v nepochopiteľnosti prednášky. Prehla som chrbát *Lolity* a schovala som ju pod tašku. Vytiahla som štvorčekový papier a potom som si vybrala ceruzku. A potom som tú ceruzku vymenila za druhú ceruzku. Noah sa mi dostával pod kožu. To nebolo v poriadku.

Zrazu do triedy napochodovala Anna spolu so svojim nie práve najmenším priateľom a vytrhli ma zo zadumania. Párik vošiel do triedy ako do seba zapadajúca skladačka zla. Anna ma pristihla, ako na ňu čumím, a tak som rýchle odvrátila zrak, ale začervenaníu som sa neubránila. Kútikom oka som zaregistrovala, že ma aj ona pozoruje a sadá si do lavice v treťom rade.

Vydýchla som si, keď si vedľa mňa sadol Jamie. Zatiaľ môj jediný kamarát v Croydene.

„Ako sa darí?“ opýtal sa s úškrnom.

Aj ja som sa naňho usmiala. „Žiadne krvácanie z nosa.“

„Zatiaľ,“ dodal Jamie a mrkol na mňa. „No a s kým si sa ešte zoznámila? S niekým zaujímavým? Samozrejme, okrem mňa.“

Čarbala som si po štvorčekovom papieri a potichšie som mu odpovedala: „So zaujímavým nie. S vydrbaným áno.“

Jamka na Jamieho líci sa prehĺbila. „Počkaj. Skúsím uhádnuť. Istý neupravený bastard s úsmevom, pri ktorom padajú babám nohavičky?“

Možno.

Jamie prikývol. „Pýriš sa, takže viem, že je to určite on.“

„Možno,“ odvetila som nedbalo.

„Takže si sa zoznámila so Noahom. A čo povedal?“

Ktovie, prečo to Jamieho až tak veľmi zaujímalo. „Je to vydrbaný chumaj.“

„Mhm, to si už raz povedala. Keď tak nad tým uvažujem,“ začal Jamie, „všetci to hovoria. A predsa sa chlapec dostane do každej...“

„Takže, vyberte si príklady a pošlite ich, prosím, dopredu.“ Pán Walsh sa postavil a napísal na tabuľu rovnicu.

„Dík za peknú perspektívu,“ zašepkala som Jamieemu. Žmurkol na mňa práve v momente, keď na mňa zazrela Anna.

Svoj druhý deň v škole som strávila v mori jednotvárnej všednosti. Prednášky, domáca úloha, nevydarené vtipy učiteľov,